

та вѣха весма лоши, и убійство много, што Плиній Секунтъ, человекъ найзнаменитъ, князь Вѣдинскій, кѣто не можа да тѣрпи, да гледа такива сурокосты и безчеловѣчества, принудиса да пиши на Траіана, че не е намѣрилъ въ Хрїстіаны-те ни наймалко безмѣстно нѣщо, а што праватъ е тока: Ставатъ заранъ и слакатъ Хрїста, кѣто Богъ, забранаватъ прелюводѣаніе-то, убійство-то, и сичкы те грѣховы, кои-то не сѣ прилични на словесанъ человекъ. И отъ тока сѣ посланіе приклони Траіанъ, и дади опредѣленіе тѣкова: Да сѣ не тѣрсатъ Хрїстіаны-те нарочно, но, ако сѣ улови нѣкои отъ тѣхъ, да сѣ накажи. Тока повѣленіе, ако и да изгѣси малко гоненіе-то, остаки обаче пакъ доволнѣ причинѣ на кливетници-те, да гонатъ Хрїстіаны-те, и вѣрни-те да теглатъ разны мѣкы.

Глава II.

За какъ употреблаваха изыческите князови Хрїстіаны-те въ време-то на гоненіе-то.

Князови-те по епархїи-те, кои-то сѣ упредѣлаваха сѣ самодержавны повѣленїа, да испытуватъ хрїстіаны-те, обносѣхася сѣ тѣхъ тѣка. Първо кѣто доведаха нѣкои Хрїстіаны при тѣхъ, приимаха ги сѣ весело лице, и ги принуждаваха сѣ сладкы рѣчы, да оставатъ Хрїстіанство-то. Послѣ ги застрашаваха, и имъ думаха, защо ѿѣтъ да